

Arrest

nr. 208 629 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 februari 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd op 06/07/1982 te Grozny geboren en bent gehuwd met E.E. (...) (OV X).

Op 29 december 2011 vroegen u en uw vrouw een eerste maal asiel in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat op 12 juli 2011 gewapende en gemaskerde mannen jullie huis binnen drongen. U werd meegenomen. Uw vader werd doodgeschoten toen hij uw aanhouding wilde verhinderen. De dag nadien ging uw vrouw aangifte doen bij de politie en is de politie nog enkele keren langsgekomen. Tijdens uw aanhouding werd u ervan beschuldigd dat u de rebellen hielp. U zou uw

schoonbroer, R.N. (...), een rebellenleider die in oktober 2005 was overleden, gefinancierd hebben. U werd ook zwaar gefolterd. Na 2,5 maanden werd u met ernstige verwondingen gedumpte langs de kant van een weg. U werd door een herder verzorgd en dook de dag nadien bij uw oom in Gikalo onder. Op 24 december 2011 vertrok u samen met uw gezin uit Grozny naar Moskou. Van daar reisden jullie in een minibus verder naar België waar jullie op 29 december 2011 aankwamen. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen, legden jullie volgende documenten neer: jullie rijbewijzen, de geboorteaktes van de kinderen, jullie huwelijksakte, het rijbewijs, het paspoort van uw vader, een attest waarin gesteld wordt dat uw vader omwille van een schotwonde gedood werd, enkele foto's en de geboorteakte van de zoon van uw schoonbroer.

Op 2 april 2012 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden. Op 27 september 2012 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 11 december 2014 vroegen u en uw vrouw een tweede maal asiel. In het kader van uw tweede asielaanvraag bleef u bij uw eerdere verklaringen. U zei echter dat u bij uw eerste asielaanvraag een belangrijk element had verzwegen: u zou vanaf 2003 tot 2009 actief zijn geweest als politieagent, achtereenvolgens bij de 8ste, 6de en 2de afdeling van het Olieregiment. Aanvankelijk bestond uw taak erin om oliebronnen -en infrastructuur te bewaken. Vanaf 2004 werd het Olieregiment ondergebracht bij de kadyrovtsi, de ordediensten die onder het persoonlijk bevel staan van de huidige Tsjetsjeense president Ramzan Kadyrov. Adam Delimkhanov, een vertrouweling van Kadyrov, kwam aan het hoofd van het Olieregiment te staan. Uw eenheid werd belast met de arrestatie en detentie van verdachten, waarbij vaak brutale methodes werden gebruikt. U ging soms mee met arrestatieteams om personen verdacht van rebellie op te pakken. U stond ook in voor de bewaking van de cellen op de basis van het Olieregiment. In de cellen werden verdachten gefolterd en soms ook vermoord. In 2008 of 2009 kreeg u op uw werk problemen omwille van uw schoonbroer, R.N. (...). Men verdacht u van samenwerking met rebellen. Uiteindelijk werd u gedwongen om ontslag te nemen in september 2009. Vervolgens werkte u twee jaar als taxichauffeur, tot u op 12 juli 2011 werd gearresteerd en meegenomen en uw vader werd neergeschoten, zoals u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag had uiteengezet. In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een attest van de MVD (ministerie van Binnenlandse Zaken) als bewijs dat u dd. 13/06/2003 werd aangenomen bij het Olieregiment, een werkboekje uitgegeven door de MVD als bewijs dat u tot 07/09/2009 bij het Olieregiment werkte, een legitimatiebewijs als politieagent en een attest als oorlogsveteraan.

B. Motivering

Rekening houdend met uw profiel en relaas, dat door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) als geloofwaardig wordt beoordeeld, kan in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden uitgesloten.

Uw betrokkenheid bij en activiteiten voor de 6de Afdeling van het Olieregiment zijn gedetailleerd en gedocumenteerd met attesten van uw werk. Uw vrees ten aanzien van de autoriteiten of individuele leden van de ordediensten omwille van uw familieband met een vooraanstaande rebel en uw uitstap uit deze structuren, alsook uw vrees voor een mogelijke bloedwraak vanwege familieleden van personen die het slachtoffer werden van het optreden van uzelf en de afdeling waarvoor u werkte, zijn eveneens geloofwaardig en gegrond. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat rebellen of personen die worden geassocieerd met de gewapende rebellie een risico op vervolging lopen vanwege de Tsjetsjeense en/of Russische autoriteiten. Dit risico op vervolging neemt toe al naargelang de belangrijkheid van het profiel van de persoon die verdacht wordt van rebellie. In uw geval wordt het geloofwaardig geacht dat u naaste familie was van R.N. (...), een emir (commandant) van de rebellen, die verantwoordelijk werd geacht voor meerdere aanslagen op leden van de ordediensten (cf. informatie toegevoegd aan uw dossier). Op basis van uw verklaringen en in het licht van voormelde informatie meent het CGVS dat het geloofwaardig is dat de band met uw schoonbroer uiteindelijk geleid heeft tot uw gedwongen ontslag bij de 6de Afdeling van het Olieregiment – een element dat u niet had vermeld in het kader van uw eerste asielaanvraag. In dit opzicht lijkt het eveneens geloofwaardig dat door uw gedwongen uitstap uit de machtsstructuren de bescherming wegviel die uw functie u bood, waardoor u werd blootgesteld aan mogelijke vervolging door de machtsstructuren zelf, door individuele leden van de ordediensten (die vaak gedreven worden door haat jegens de rebellen of personen die geassocieerd worden met de rebellen omwille van persoonlijk leed dat ze door de rebellen hebben ondergaan) omwille van uw familieband met een vooraanstaande rebel of vanwege familieleden van personen die het slachtoffer werden van de misdaden die door uw eenheid werden begaan. Hoewel in het kader van uw vorige aanvraag werd geoordeeld dat de door u ondergane vervolgingsfeiten niet geloofwaardig waren, dient op basis van uw bijkomende verklaringen over uw profiel en over de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek, te worden vastgesteld dat het

aannemelijk is dat u in 2011 omwille van uw profiel werd geviseerd en dat u en uw familieleden bepaalde vervolgingsfeiten hebben ondergaan. Omwille van uw profiel – ex-lid van een elite-eenheid van de Tsjetsjeense ordediensten belast op het opsporen en uitschakelen van rebellen én familielid van een vooraanstaande rebel – in combinatie met de door u aangehaalde en geloofwaardig geachte vrees jegens de machtsstructuren, ex-collega's of familieleden van slachtoffers van uw eenheid, meent het CGVS dat u zich ook niet aan vervolging kunt onttrekken door zich elders in de Russische Federatie te vestigen.

Niettegenstaande het bestaan van een gegronde vrees niet kan worden uitgesloten, dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asioldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgronden.

Artikel 1, paragraaf F, lid b bepaalt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Het UNHCR stelt in deze: "In determining whether a particular crime is sufficiently serious, the following factors should be taken into account: the nature of the act, the actual harm inflicted, the form of procedure used to prosecute the crime, the nature of the penalty, and whether most jurisdictions would consider it a serious crime." (UNHCR Statement on Article 1F of the 1951 Convention, p.12). Wat betreft de ernstige misdrijven (artikel 1, paragraaf F, lid b) beschouwt het UNHCR moord, foltering, en ontvoering steeds als ernstige misdrijven.

De belangrijkste gevallen waarin een persoon strafrechtelijk verantwoordelijk is (cfr. artikel 25, paragraaf 3 van het Statuut van Rome), zijn: (i) het plegen van de misdaad als individu, samen met een andere persoon of door middel van een andere persoon (ongeacht of deze laatste strafrechtelijk aansprakelijk is); (ii) het geven van de opdracht tot, het verzoeken om of het bewegen tot het plegen van de misdaad (zowel bij het feitelijk plegen van de misdaad als een poging tot het plegen ervan); (iii) het bieden van hulp, het verlenen van medewerking of het anderszins bieden van bijstand bij het plegen van de misdaad of een poging tot plegen ervan; (iv) het op een andere wijze meewerken aan (een poging tot) het plegen van de misdaad door een groep van personen die handelt met een gemeenschappelijk doel – deze bijdrage moet opzettelijk zijn en moet hetzij (a) worden verleend met het doel de criminele activiteit of het criminele opzet van de groep te vergemakkelijken ingeval een dergelijke activiteit of opzet een misdaad met zich meebrengt of (b) worden verleend met kennis van het voornemen van de groep om de misdaad te plegen; (v) in geval van genocide, anderen er rechtstreeks en openlijk toe aansporen om een dergelijke misdaad te plegen; (vi) het pogen tot het plegen van een misdaad door stappen te ondernemen waardoor de uitvoering van de misdaad wezenlijk in gang wordt gezet, maar de misdaad niet wordt voltrokken ten gevolge van omstandigheden die onafhankelijk zijn van de wil van de persoon.

In uw geval dient uw verantwoordelijkheid te worden onderzocht in het functioneren van de 6de Afdeling van het Olieregiment, in het bijzonder bij het opsporen van rebellen of personen die gelieerd worden aan rebellen, en bij de manier waarop zij verder werden behandeld.

Wat betreft de eenheid waarvoor u werkzaam was, dient vooreerst te worden gewezen op rapporten van Human Rights Watch en Action des Chrétiens pour l'Abolition de la Torture (ACAT), waarin de het Olieregiment onder leiding van Adam Delimkhanov wordt aangeduid als één van de eenheden binnen de Tsjetsjeense ordediensten die zich bij uitstek schuldig heeft gemaakt aan systematische mensenrechtenschendingen en die verantwoordelijk wordt geacht voor o.a. ontvoeringen, illegale opsluitingen, foltering en buitengerechterlijke executies. Een kopij van deze rapporten werd toegevoegd aan uw dossier.

Deze informatie wordt bevestigd door uw eigen verklaringen over de opdracht van uw eenheid. U verklaarde dat u vanaf 2003 tot 2009 actief was als politieagent bij achtereenvolgens de 8ste, 6de en 2de Afdeling van het Olieregiment. Het grootste deel van deze tijd – ongeveer 5 of 6 jaar (CGVS I, p. 7) – was u tewerkgesteld bij de 6de Afdeling, die gevestigd was in het gehucht Gikalo, in de buurt van Grozny. Aanvankelijk bestond uw taak erin om oliebronnen -en infrastructuur te bewaken. Vanaf 2004 werd het Olieregiment ondergebracht bij de kadyrovtsi. Adam Delimkhanov, een neef en vertrouweling van de huidige Tsjetsjeense president Kadyrov, kwam aan het hoofd van het Olieregiment te staan. Uw eenheid werd belast met de arrestatie en detentie van verdachten, waarbij vaak brutale methodes werden gebruikt. U ging soms mee met arrestatieteams om personen verdacht van rebellie op te pakken. U stond ook in voor de bewaking van de cellen op de basis van het Olieregiment. In de cellen werden verdachten gefolterd en soms ook vermoord. Tijdens uw periode bij deze eenheid klom u op tot de rang van luitenant. U verklaarde dat u net voor uw bevordering tot hoofdluitenant (gedwongen) ontslag nam (CGVS I, p. 8).

Over de rol van het Olieregiment binnen de machtsstructuren van de Republiek Tsjetsjenië onder leiding van Ramzan Kadyrov verklaarde u het volgende: "Na de aanstelling Adam Delimkhanov is het Olieregiment hoger van niveau geworden dan OMON (de speciale interventie eenheden van de Federale Russische politie, ndvpo.), met de hoogste volmacht, de sterkste van allemaal." (CGVS I, p. 9). U verklaarde dat tijdens uw periode bij de 6de Afdeling het Olieregiment voornamelijk werd geleid door Adam Delimkhanov, een neef en vertrouweling van Ramzan Kadyrov van het eerste uur. Over de broer van Adam Delimkhanov, Sherip Delimkhanov, die ook een leidinggevende rol had bij de 6de Afdeling toen u daar actief was, verklaarde u dat hij de bijnaam 'moordmachine' had (CGVS I, p. 9-10). U verklaarde dat u ook heeft gewerkt onder Alikhan Mutsayev, commandant van de 6de Afdeling, die zich volgens uw verklaringen 'als een beest' gedroeg (CGVS I, p. 11, 13; CGVS II, p. 5). Over de opvolger van Mutsayev als commandant van de 6de Afdeling, een zekere 'Valid', verklaarde u: "Het was een schoft. Hij heeft zoveel mensen gedood en gemarteld." (CGVS II, p. 6). Voor wat betreft de misdrijven waarvan de broers Adam en Sherip Delimkhanov alsook Alikhan Mutsayev als leidinggevers binnen het Olieregiment en binnen uw specifieke eenheid worden beticht, verwijst het CGVS naar bijkomende informatie toegevoegd aan uw administratief dossier.

Wat betreft de specifieke taken waarmee u als lid van het Olieregiment werd belast, spreken uw verklaringen voor zich. Zo vertelde u onder meer het volgende over uw taken: "Op een gegeven moment begonnen we rebellen op te sporen in de bossen. U weet wel hoe de praktijken daar zijn. Ben je schuldig of onschuldig. Krijgen ze iemand te pakken, dan zetten ze hem vast en wachten ze tot een baard bij hem groeit. Die jongens werden naar ons gebracht. (...) Ik ga u niet vertellen hoe ze die mensen martelen (...)." (CGVS I, p. 9). Verder gevraagd naar uw eigen taken binnen deze eenheid, verklaarde u: "In het begin was ik bewaker. Later kreeg je bijvoorbeeld opdrachten om mensen te arresteren." (CGVS II, p. 2) en "Ik zou naar de bossen moeten gaan. Mij daar ingraven en wachten tot er iemand voorbijgaat. Die man zou ik moeten arresteren. (...) Mijn functie was effectief rebellen opsporen en ze doden. Men liet je een foto zien en zei dan: trek je plan." (CGVS I, p. 10-11). Gevraagd of uw eenheid ooit gevangenen nam tijdens operaties, zei u: "Jazeker. Altijd. Als ik dat niet deed, deden mijn kompanen dat. Ik heb ook gezien hoe ze mishandeld werden." (CGVS I, p. 11). Gevraagd wat er gebeurde met de personen die door uw eenheid werden gearresteerd en overgedragen voor ondervraging verklaarde u: "Wat moest je met die mensen doen? Zoveel mogelijk informatie eruit proberen krijgen. Maar als hij niets te zeggen had, dan was het niet goed voor hem." (CGVS I, p. 12) en "Het gebeurde wel eens dat wij een man oppakten. Wij als groep. Bijvoorbeeld 4 man. Hij wordt meegenomen. Dan verdwijnt hij. Hij gaat dood. Ik ben daar niet schuldig aan, maar zijn familie zou zich wel op mij kunnen wreken." (CGVS I, p. 17). Over de ondervragingen in de cellen van uw eenheid verklaarde u verder nog: "Het waren jongens van 17 en 15. Ze werden zwaar mishandeld met elektrische schokken. Ze werden met gevulde flessen geslagen. Soms worden ze ook seksueel mishandeld. Alsof ze vrouwen zijn." (CGVS I, p. 13).

Er dient te worden besloten dat aan de drie criteria om te spreken van (een) uitsluitba(a)r(e) handeling(en) voldaan is.

Ten eerste vonden de feiten plaats in de Russische Federatie in de periode 2004-2009, waarmee voldaan is aan de vereiste dat zij buiten het land van toevlucht werden gepleegd en voor u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Ten tweede betreft het hier ook ernstige misdrijven. Uit uw verklaringen blijkt ontegensprekelijk dat u gedurende een periode van vijf jaar – vanaf het moment dat het Olieregiment bij de kadyrovtsi werd gevoegd in 2004 tot aan uw ontslag in 2009 – actief hebt meegewerkt aan het opsporen en aanhouden van mensen, waarvan u beseftte dat zij vervolgens op systematische basis werden gefolterd en in sommige gevallen buitengerechtelijk werden geëxecuteerd door leden van uw eenheid. U was hiervan rechtsreeks en onrechtreeks getuige. Uit uw verklaringen blijkt dat in de cellen van uw eenheid doelbewust pijn werd toegebracht aan de ondervraagde met het oog op het bekomen van bekentenissen, waarbij eveneens ernstige fysieke letsels konden ontstaan. Het onwettig doden of het doelbewust schaden van de fysieke integriteit van een persoon kan in dit kader niet anders dan als een ernstig misdrijf beschouwd worden.

Ten slotte kan er ook geen sprake zijn van een 'politiek misdrijf', waarop uitsluiting niet van toepassing zou zijn. Het verbod op foltering en het recht op leven zijn namelijk in het internationaal recht terug te vinden in talrijke verdragen (zie bv. art. 2 en 3 EVRM, en art. 3 en 5 UVRM). Het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke en ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984 en door België geratificeerd op 9 juni 1999 (B.S., 28 oktober 1999) definieert 'foltering' als "any act by which severe pain or suffering, whether physical or mental, is intentionally inflicted on a person for such purposes as obtaining from him or a third person information or a confession, punishing him for an act he or a third person has committed or is suspected of having committed, or intimidating or coercing him or a third person, or for any reason based on discrimination of any kind, when such pain or suffering is inflicted by or at the instigation of or with the consent or

acquiescence of a public official or other person acting in an official capacity. It does not include pain or suffering arising only from, inherent in or incidental to lawful sanctions.” (art.1.1 CAT). Bovendien kunnen volgens dit verdrag geen uitzonderlijke omstandigheden worden ingeroepen ter rechtvaardiging van foltering. (art.2 CAT) Het UNHCR stelt eveneens dat “[...] Acts of torture are prohibited under international law. Depending on the context, they will generally lead to exclusion under Article 1F”. (UNHCR: Guidelines on International Protection; Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, par.27). Een parallelle redenering kan gevolgd worden voor het onwettig doden van een (aangehouden) persoon, in casu door medewerkers van de ordediensten in het kader van hun werkzaamheden.

Opdat er van deelneming aan een in artikel 1F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de asielzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkt (UNHCR, Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 2003, nr.18). Indien een persoon nooit zelf misdrijven tegen de menselijkheid zou hebben begaan, volstaat dit niet noodzakelijk om af te zien van de eventuele toepassing van de uitsluitingsclausule aangezien ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F, (b) beschreven misdrijven onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de asielzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr.18).

In dit verband wordt gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de zaak Tadic (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder "wezenlijke invloed" verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Er is dus sprake van een substantiële bijdrage als er een causaal verband bestaat tussen de handelingen van een persoon en het misdrijf in kwestie.

U leverde door het arresteren en overdragen van personen voor ondervraging in de cellen van uw eenheid een substantiële bijdrage bij de misdrijven die door uw eenheid werden begaan. Zoals uit uw verklaringen blijkt, hebt u actief meegewerkt aan het opsporen en aanhouden van mensen, waarvan u beseftte dat zij vervolgens op systematische basis werden gefolterd en in sommige gevallen buitengerechtelijk werden geëxecuteerd door leden van uw eenheid. U dient daarom als medeplichtige te worden beschouwd aan deze misdrijven, die volgens de hoger vernoemde bepalingen gekwalificeerd kunnen worden als ernstige niet-politieke misdrijven.

Wat betreft uw motivatie om bij deze eenheid te gaan werken en gedurende vijf jaar bij deze eenheid te blijven, verklaarde u dat u besloot om bij de ordediensten te gaan werken omdat u, gezien uw familiebanden met strijders uit de eerste Tsjetsjeense oorlog, niet gezien wilde worden als rebel of aanhanger van de rebellen (CGVS I, p. 3, 6, 12; CGVS II, p. 3-4). Uw verklaringen als zou u zelf nooit gefolterd hebben omdat dit u hier 'niet de persoon voor bent' (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 3), als zou u het onrechtvaardig hebben gevonden dat de personen die door uw eenheid werden gearresteerd gefolterd en gedood werden (CGVS I, p. 9) of als zou u de arrestanten uit medelijden eten hebben gebracht in hun cellen (CGVS I, p. 9) ontslaat u geenszins van uw individuele verantwoordelijkheid bij de misdrijven die door de leden van uw eenheid werden begaan, gezien u net diegene was die personen arresteerde en overdroeg voor ondervraging in detentie, goed wetende wat er vervolgens met hen zou gebeuren. Hoewel u beweerde dat u het persoonlijk moeilijk had met de misdaden die door uw eenheid werden begaan, moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat u, na het moment waarop het Olieregiment werd overgenomen door Adam Delimkhanov en werd omgevormd tot een eenheid belast met het opsporen en elimineren van rebellen en personen geassocieerd met de rebellen in 2004, jarenlang actief bent gebleven en promotie hebt gemaakt binnen deze eenheid. Uw verklaring dat het onmogelijk was om vrijwillig te vertrekken uit deze eenheid omdat dit uw dood zou hebben betekend (CGVS II, p. 3-4), ontslaat u op geen enkele wijze van uw individuele betrokkenheid bij de misdaden begaan door uw eenheid. U was zich er immers van bewust dat u zich kon onttrekken aan individuele betrokkenheid bij de daden van uw eenheid door Tsjetsjenië te ontvluchten, maar u verkoos om dit niet te doen omdat u naar eigen zeggen enig kind was en dat u dan uw ouders zou moeten achterlaten (CGVS II, p. 4). Het loutere feit dat u gescheiden zou worden van uw ouders is geen

afdoende reden om zich niet te proberen onttrekken en mee te blijven werken aan de ernstige misdrijven die uw eenheid beging. Het Commissariaatgeneraal benadrukt nog dat u uitdrukkelijk verklaarde dat als u geen problemen zou hebben gekend omwille van uw schoonbroer die rebel was, u waarschijnlijk nog steeds actief zou zijn bij uw eenheid (CGVS II, p. 4).

Toen u werd gewezen op de mogelijkheid dat u zou kunnen worden uitgesloten van internationale bescherming omwille van het leveren van een substantiële bijdrage aan daden die vallen onder artikel 1F van de Conventie van Genève, antwoordde u: "Ik heb niemand vermoord. Ik heb geholpen, dat geef ik toe. Maar ik heb ook mensen geholpen die gevaar lopen." (CGVS II, p. 13). Het Commissariaatgeneraal besluit dat er in uw geval geen enkele valabele verschoningsgrond bestaat die u van uw individuele verantwoordelijkheid bij de vastgestelde ernstige niet-politieke misdrijven zou kunnen ontslaan.

Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1 paragraaf F, lid b van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Om bovenvermelde redenen en op basis van artikel 55/4 a) en c) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande bovenstaande bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

De door u en uw echtgenote voorgelegde documenten in het kader van uw huidige asielaanvraag kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw werkboekje, uw veteranenkaart, uw legitimatiebewijs als politieagent en het document van de MVD attesteren het feit dat van vanaf 2003 tot 2009 actief was bij het Olieregiment, wat niet in twijfel wordt getrokken. Uw diploma, het diploma van uw vrouw en een certificaat van een cursus die uw vrouw volgde, zijn niet relevant voor de beoordeling van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur en het verbod van willekeur.

Verzoeker betoogt:

"Betreffende de verantwoordelijkheid van verzoeker in het functioneren van de 6de afdeling van het Olieregiment, in het bijzonder bij het opsporen van rebellen of personen gelieerd aan rebellen, en bij de manier waarop zij verder werden behandeld, is ten onrechte geen onderscheid gemaakt tussen enerzijds de systematische mensenrechtenschendingen begaan door het Olieregiment waar verzoeker werkte enerzijds en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker en diens eigen eventueel aandeel in deze schendingen anderzijds.

Verzoeker bevestigde in diens verklaringen de verschillende mensenrechtenschendingen door bepaalde individuen in de eenheid, maar heeft zich persoonlijk hier niet aan schuldig gemaakt.

De argumentatie dat verzoeker door het feit dat hij werkte bij de 6de afdeling van het Olieregiment, ook verantwoordelijkheid draagt voor de mensenrechtenschendingen die door deze afdeling zijn begaan, kan verzoeker niet mee akkoord gaan.

(...)

Er werd door verzoeker duidelijk gemaakt dat hij geenszins akkoord ging met de veelvuldige mensenrechtenschendingen die door deze dichte naasten van president Kadyrov werden begaan.

De misdrijven die door deze personen werden begaan, worden door verzoeker ten zeerste afgewezen, en hijzelf heeft zich niet schuldig gemaakt aan dergelijke mensenrechtenschendingen, martelingen, folteringen edm.

Verzoeker had als opdracht rebellen op te sporen en te arresteren, en heeft dit ook gedaan. Hij heeft echter nooit effectief meegedaan aan folteringen, mishandelingen of zelf iemand gedood. Hij had als opdracht om de cellen te bewaken.

Verzoeker was getuige van verschillende mensenrechtenschendingen, maar dat maakt nog niet dat hij ook effectief als dader kan beschouwd worden.

Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat indien verzoeker zijn opdracht niet vervulde, deze onmiddellijk door andere personen zou zijn ingenomen, en hij geen werkelijke invloed had op de misdrijven die werden begaan door genoemde personen uit de naaste kring van president Kadyrov.

In de beoordeling is het eveneens belangrijk om op de zeer precare situatie van verzoeker te wijzen in die zin dat hijzelf door zijn familiebanden met strijders uit de eerste Tsjetsjeense oorlog dreigende als rebel of aanhanger van de rebellen aanzien te worden en om deze reden bij het 6de Olieregiment ging werken.

Het is uit zelfbehoud dat verzoeker bij het 6de Olieregiment ging werken, aangezien hij anders zelf dreigde het slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen op diens persoon en diens familieleden.

Verzoeker heeft duidelijk verklaard dat hijzelf nooit gefolterd heeft en hij heeft integendeel binnen diens mogelijkheden hulp geboden aan personen die waren opgesloten in de cellen die hij diende te bewaken. Verzoeker stelde dat hij het moeilijk had met de misdrijven die door diens eenheid werden gepleegd, maar dat hij niet zomaar kon vertrekken uit de eenheid omdat hij anders zelf gedood zou worden.

Het CGVS aanvaardt dat er sprake is van een gegronde vrees tot vervolging in het land van herkomst op heden, maar aanvaardt anderzijds ten onrechte niet dat verzoeker het 6de Olieregiment niet zomaar kon verlaten aangezien dit zijn dood zou betekend hebben.

Het enigste dat verzoeker kon doen was zich gedeisd houden, de opdrachten die hem werden gegeven, weze bewaking en opsporing uitvoeren.

In tegenstelling tot wat het CGVS stelt heeft verzoeker getracht zich te onttrekken aan individuele betrokkenheid, door op een bepaald ogenblik zijn land van herkomst te verlaten en asiel in België aan te vragen.

Dat dit pas gebeurd is in 2009, en niet eerder, heeft alles te maken met de moeilijkheidsgraad van deze onderneming, de grote gevaren hiervan voor verzoeker en diens gezin, maar ook de grote gevaren voor diens ouders.

Rekening houdend met al deze elementen dient vastgesteld dat er geen individuele verantwoordelijkheid kan weerhouden worden in hoofde van verzoeker aan ingeroepen mensenrechtenschendingen van diens eenheid, dewelke integendeel exclusief dienen toegeschreven te worden aan de naaste kring rond president KADYROV, de zgn. Kadyrotsi, die zich hieraan veelvuldig en op beestige wijze schuldig hebben gemaakt en nog maken.

Minstens dient aangenomen te worden dat er sprake is van een valabele verschoningsgrond voor de eventuele beperkte individuele verantwoordelijkheid die verzoeker zou kunnen oplopen, te weten diens eigen veiligheid en deze van zijn gezin en zijn familie.

Door zijn familiebanden met rebellen enerzijds en zijn tewerkstelling bij de 6de afdeling van het Olieregiment was de enige bescherming en zekerheid die verzoeker had de bescherming die hij had door diens functie.

Een overhaast vertrek uit deze eenheid zou een gewisse dood betekenen voor verzoeker, zijn gezin en zelfs misschien zijn ouders.

Er wordt met zoveel woorden door het CGVS erkend dat de vrees die door verzoeker wordt geuit geloofwaardig is en ernstig en er geen intern vluchtalternatief voorhanden is.

Deze ernstige vrees voor vervolging bij het wegvallen van de bescherming verbonden aan de functie van verzoeker, niet enkel voor verzoeker, maar ook diens gezin en familie, dient weerhouden te worden als valabele verschoningsgrond in het geval er toch een individuele verantwoordelijkheid zou weerhouden worden in hoofde van verzoeker.

Verzoeker vraagt dan ook toegelaten te worden tot de status van politiek vluchteling net zoals dit werd toegestaan voor diens vrouw en kinderen."

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet welk(e) van de beginselen van behoorlijk bestuur hij benevens de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht. Evenmin geeft hij aan op welke wijze deze schending zou zijn gebeurd. Ook inzake de aangevoerde schending van het verbod van willekeur, geeft verzoeker niet de minste verdere duiding. Derhalve worden voormelde schendingen niet dienstig aangevoerd.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Partijen zijn het erover eens dat verzoeker, dit ingevolge het beroepsverleden dat hij aanhaalde in het kader van onderhavig, tweede verzoek om internationale bescherming, bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin koestert.

De motieven die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen, worden bijgetreden door verzoeker en luiden als volgt:

“Rekening houdend met uw profiel en relaas, dat door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) als geloofwaardig wordt beoordeeld, kan in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden uitgesloten.

Uw betrokkenheid bij en activiteiten voor de 6de Afdeling van het Olieregiment zijn gedetailleerd en gedocumenteerd met attesten van uw werk. Uw vrees ten aanzien van de autoriteiten of individuele leden van de ordediensten omwille van uw familieband met een vooraanstaande rebel en uw uitstap uit deze structuren, alsook uw vrees voor een mogelijke bloedwraak vanwege familieleden van personen die het slachtoffer werden van het optreden van uzelf en de afdeling waarvoor u werkte, zijn eveneens geloofwaardig en gegrond. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat rebellen of personen die worden geassocieerd met de gewapende rebellie een risico op vervolging lopen vanwege de Tsjetsjeense en/of Russische autoriteiten. Dit risico op vervolging neemt toe al naargelang de belangrijkheid van het profiel van de persoon die verdacht wordt van rebellie. In uw geval wordt het geloofwaardig geacht dat u naaste familie was van R.N. (...), een emir (commandant) van de rebellen, die verantwoordelijk werd geacht voor meerdere aanslagen op leden van de ordediensten (cf. informatie toegevoegd aan uw dossier). Op basis van uw verklaringen en in het licht van voormelde informatie meent het CGVS dat het geloofwaardig is dat de band met uw schoonbroer uiteindelijk geleid heeft tot uw gedwongen ontslag bij de 6de Afdeling van het Olieregiment – een element dat u niet had vermeld in het kader van uw eerste asielaanvraag. In dit opzicht lijkt het eveneens geloofwaardig dat door uw gedwongen uitstap uit de machtsstructuren de bescherming wegviel die uw functie u bood, waardoor u werd blootgesteld aan mogelijke vervolging door de machtsstructuren zelf, door individuele leden van de ordediensten (die vaak gedreven worden door haat jegens de rebellen of personen die geassocieerd worden met de rebellen omwille van persoonlijk leed dat ze door de rebellen hebben ondergaan) omwille van uw familieband met een vooraanstaande rebel of vanwege familieleden van personen die het slachtoffer werden van de misdaden die door uw eenheid werden begaan. Hoewel in het kader van uw vorige aanvraag werd geoordeeld dat de door u ondergane vervolgingsfeiten niet geloofwaardig waren, dient op basis van uw bijkomende verklaringen over uw profiel en over de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek, te worden vastgesteld dat het aannemelijk is dat u in 2011 omwille van uw profiel werd geïdendeerd en dat u en uw familieleden bepaalde vervolgingsfeiten hebben ondergaan. Omwille van uw profiel – ex-lid van een elite-eenheid van de Tsjetsjeense ordediensten belast op het opsporen en uitschakelen van rebellen én familielid van een vooraanstaande rebel – in combinatie met de door u aangehaalde en geloofwaardig geachte vrees jegens de machtsstructuren, ex-collega's of familieleden van slachtoffers van uw eenheid, meent het CGVS dat u zich ook niet aan vervolging kunt onttrekken door zich elders in de Russische Federatie te vestigen.”

3.4. De Raad kan partijen echter niet bijtreden waar op grond van voormelde motieven zonder meer wordt besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

Te dezen kan vooreerst worden opgemerkt dat, hoewel er hiervoor geen rigide formules bestaan, het exceptionele karakter van de toepassing van artikel 1 F van het Verdrag van Genève suggereert dat ‘insluiting’ normalerwijze dient te worden onderzocht vooraleer toepassing te maken van de ‘uitsluiting’ (UNHCR, *Guidelines on international protection no.5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 4 september 2003).

In dit kader rijzen er op basis van de stukken van het dossier *prima facie* twijfels omtrent verzoekers voorgehouden beroepsactiviteit. Vooreerst blijkt dat hij deze geheel onvermeld liet tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. De uitleg die hij hiervoor verschaftte, met name dat hij dit niet zou hebben gemeld omdat het gesprek de andere richting uitging en dat hij niet wilde dat men hier wist dat hij politieagent was geweest omdat hij dan anders zou worden behandeld en riskeerde te worden vermoord (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.3), lijkt daarbij niet plausibel. Verder leek verzoeker bij het CGVS niet bij machte om zijn carrièreverloop en beroepsverleden op een gedegen wijze uiteen te zetten, legde hij uiterst vage verklaringen af en wijzigde hij zijn verklaringen verschillende keren. Hierop werd overigens uitdrukkelijk gewezen door de ondervrager bij het CGVS, die daarbij de medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker benadrukte (*ibid.*, p.4-8).

Verzoeker legde ter staving van zijn voorgehouden beroepsverleden wel enkele (originele) documenten neer (administratief dossier, map 'documenten'). *Prima facie* legde hij over deze documenten echter gebrekkige verklaringen af. Zo legde hij vage verklaringen af over hoe hij deze stukken bekam en verschaft hij, mede gelet op het voorgaande, geen dienstige uitleg voor het gegeven dat hij deze documenten niet eerder voorlegde aan de Belgische asielinstanties nu hij deze reeds in 2012 in zijn bezit kreeg (administratief dossier, verklaring meervoudige aanvraag, nr.17).

Op basis van het voorgaande, kan niet zonder meer worden besloten dat verzoekers voorgehouden beroepsverleden, profiel en ontslag geloofwaardig zouden zijn en volstaan de dienaangaande in de bestreden beslissing opgenomen motieven niet om te leiden tot zulke conclusie.

Zo verzoekers geloofwaardigheid omtrent de voormelde elementen vast zou staan, *quod non*, dan dient daarenboven te worden vastgesteld dat deze elementen op zich niet kunnen volstaan om, zoals gedaan wordt in de bestreden beslissing, te besluiten tot het bestaan van een geloofwaardige en concrete vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Uit de informatie in de map 'landeninformatie' kan in dit kader niet worden afgeleid dat verzoekers loutere beroepsactiviteiten, profiel en verleden, heden en bijna een decennium nadat hij zijn land van herkomst verliet in zijn hoofde en *in concreto* een gegronde vrees voor vervolging met zich zouden brengen. Waar in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van een mogelijke, uit zijn verleden voortvloeiende vrees voor vervolging, blijkt bovendien dat verzoeker herhaald en duidelijk aangaf benevens het aangevoerde asielrelaas niet over concrete aanwijzingen voor het bestaan van zulke vrees te beschikken (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.3, 17).

Verder blijkt dat verzoeker in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming blijft vasthouden aan de vervolgingsfeiten waarvan hij reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag aangaf slachtoffer te zijn geworden. Bij arrest nr. 88 360 van 27 september 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat in deze kracht en gezag van gewijsde geniet, werd echter geoordeeld dat aan deze feiten niet het minste geloof kan worden gehecht. In de bestreden beslissing wordt niet (afdoende) gemotiveerd waarom deze feiten heden wel geloofwaardig zouden dienen te worden geacht. Er wordt niet geduid op basis van welke "*bijkomende verklaringen over uw profiel en over de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek*", noch om welke reden de in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen niet langer zouden gelden.

Eveneens blijkt *prima facie* uit de stukken van het dossier dat verzoeker ook tijdens zijn huidige verzoek om internationale bescherming niet wist te overtuigen omtrent de aangevoerde feiten en problemen. Zo legde hij hierover uiterst vage verklaringen af en werd hij betrap op meerdere tegenstrijdigheden (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.12-15; tweede gehoorverslag CGVS, p.9, 11-13).

Verder dient te worden vastgesteld dat ook de ondervrager bij het CGVS meermaals aangaf, minstens liet uitschijnen, verzoeker niet te geloven (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.5, 6, 8; tweede gehoorverslag CGVS, p.13).

Gelet op het voorgaande, is het de Raad een raadsel op grond waarvan het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker wordt aangenomen en dringt verder onderzoek over deze kwestie zich op.

Gezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 januari 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT